



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK  
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. november 26.  
(csütörtök)**

*Takaró János*

# ISTEN ÜDVÖZÍTŐ EREJE

**Énekek:** 151, 230, 464

**Alapige:** Róma 1,16-17

*„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is, mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: Az igaz ember pedig hitből fog élni.”*

**Imádkozzunk!**

Mennyei Édesatyánk, köszönjük neked azt, hogy „áll a Krisztus szent keresztje”, hogy „elmúlás és rom fölött” hirdetteted az evangéliumot, hogy 2000 évvel az események után van gyülekezet – itt Pasaréten is –, van olyan közösség, ami a te nevedet magasztalja, amelyik hirdeti a te cselekedeteidet, és hisz a te Fiadnak nevében, mint Megváltóban, mint szabadító Úrban.

Köszönjük, hogy tetszett neked, hogy így szabadítsd meg a népedet, hogy mindenkor felragyogtatod a keresztet és minden korban üzenetté válik, általa elhívod népedet, hogy téged megismerjen, szeressen és kövessen. Ó, Urunk, nem magától értetődő és természetes ez. Köszönjük, hogy kegyelmes Isten vagy.

Áldunk és magasztalunk az Úr Jézus Krisztusért, az Ő büntörlő áldozatáért, értünk letett életéért. Köszönjük azt is, hogy kihoztad Őt a halálból, hogy feltámadott, és az Ő feltámadása hirdeti a dicsőségedet. Hirdeti, hogy mindaz, ami történt, igaz, hogy a bűnbocsánat valóságos, és hogy mi a kereszt miatt, az Úr Jézus Krisztus nevéért jöhetünk hozzád, mint mennyei Atyánkhoz. Köszönjük, hogy haragvó, mindenható, távoli Isten helyett mennyei Atyánkként ismerhetünk és szólíthatunk. Köszönjük neked az Úr Jézus Krisztust, aki megmutatta az utat hozzád, és aki lehetővé tette számunkra, hogy hozzád, szent Istenhez közeledhessünk. Ó, légy áldott ma mindezért.

Könyörgünk, hogy nyisd meg szívünket, elménket, hogy megértsük a te igédet, hogy amikor a Római levélből az adott igeversekkel foglalkozunk, akkor az jusson el egészen a szívünkig, formálja át a gondolkodásunkat, és indítson

a te neved imadására. Indítsa a mi szívünket arra, hogy örömmel, hálával forduljunk hozzád, hogy leboruljunk előtted. Kérünk azért, hogy dicsőítsd meg a te nagy nevedet ma itt közöttünk is.

Ámen.

### **Igehirdetés**

Kedves testvérek! Ma ezzel a 2 rövid verssel fogunk foglalkozni, melyek rövidségük ellenére nagyon tömörök. Sok üzenet van e két versben, sőt, azt mondják, hogy ez a 2 vers itt a Római levél elején, egy sűrített kivonata annak, amiről a levél szól: megpendíti azokat a témákat, amiket a levél hosszabban ki fog majd fejteni, és tartalmazza mindazt, amire a figyelmet az apostol irányítani akarja. És most mi is igyekszünk a figyelmünket ezekre a versekre irányítani, azért, hogy abból meglássuk az Isten dicsőségét, és megint megértsünk valamit abból – vagy talán csak újra felismerjük a nagyságát annak –, amiről már olyan sokszor hallottuk, hogy igaz.

Sokszor megtapasztaltam azt, hogy nem új információt közöltek velem, és először úgy voltam vele, hogy én ezt már hallottam. Az agyam vágyott volna rá, hogy valami új inger érjen. Idővel rájöttem, hogy lehet, hogy most nem az agyamat akarja Valaki szórakoztatni, nem azért mond el valamit, mert még nem hallottam, hanem azért mondja el, mert a szívemre nem úgy hat, ahogy hatnia kellene. És igen, ez az igazság, hogy sokszor azt hisszük, hogy az evangélium csupán a fejünknek szól. De legkevésbé szól a fejünknek (annak is szól, de legkevésbé a fejünknek). Sokkal inkább szól a szívünknek, sokkal inkább mutatja meg azt nekünk, hogy az Isten hogyan szeret minket, és ennek az volna a célja, hogy a szívünket vizsontszeretetre, hálára, gyönyörködésre, Isten előtt való leborulásra indítsa, hogy a szívünk hevüljön, hogy ne legyen hideg vagy langyos. Sokszor, amikor a fejünknek várunk valami szépet, a szívünk langyos marad.

Ma az ige alapján négy dolgot fogunk vizsgálni:

I. Mi az az evangélium, amit nem szégyell Pál apostol?

II. Az evangélium Isten ereje

III. Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki az evangéliumban

IV. Válasz az evangéliumra: „Az igaz ember pedig hitből fog élni.”

I. Mi az az evangélium, amit nem szégyell Pál apostol? Ehhez felolvasom az 1. Korinthusi levél 15. fejezetéből azt a néhány verset, ahol Pál nagyon tömören összefoglalja az evangéliumot, hogy ne kelljen találgatni, hogy ne az én szavam legyen, hanem legyen egyszerűen az Ige szava: „*Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok. Átala üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem is nektek, hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívőkké. Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és – ugyanacsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon, és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek. Azután megjelent több mint ötszáz testvér-*

nek egyszerre, akik közül a legtöbben még mindig élnek, néhányan azonban elhunytak.” Ez az evangélium! Tömören és tényszerűen. De mit tudunk meg belőle?

1. A tartalom fix – az evangélium nem csak az az üzenet, hogy Isten szereti az embert és megbocsátja a bűneinket – az evangéliumnak a tartalma fix, méghozzá történelmi valóságról beszél. Arról beszél, hogy az Úr Jézus Krisztus élt a földön, 2000 évvel ezelőtt. Történelmi tény: nemcsak egy vallásos könyv üzenete, nem miszticizmus, nem egy belső találkozás csupán, hanem egy történelmi tény. János egyszer ezt írja az 1. levelének a 4. fejezetében, hogy onnan tudjátok, hogy valakiben az Isten Szentlelke van, hogy vallja azt, hogy Jézus testben megjelent. Az evangéliumnak az egyik legfontosabb része az, hogy konkrét tartalma van, és ez a konkrét tartalom történelmi igazság is. Azt mondja Pál, hogy *„megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek. Azután megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még mindig élnek”*. A korinthusi levelet nem lehetett volna a gyülekezetnek megírni, ha Pál ezt nem történelmi tényként kezelte volna, mert azt mondták volna neki: figyelj, nem így volt. És mi ma úgy félünk történelmi tényként közölni az evangéliumot, arról beszélni, hogy ami Jézussal történt, az valóság, hogy Ő tényleg feltámadt, hogy Ő tényleg élt, hogy Ő tényleg tanított.

2. De nem csak ennyit mond el Pál, amikor sűrítetten elmondja az evangéliumot. Hozzáteszi azt is, hogy *„az Írások szerint”*. Ó, bizony ez a Bibliánkról szól! Arról szól, hogy mindaz, ami történt, nemcsak az Újszövetséggel kezdődött, hanem az Ószövetségen keresztül az Isten munkálkodott, és prófétáin keresztül meghirdette, hogy lesz egy Szabadító, hogy lesz egy Megváltó, és amit tudni lehetett, amiről Isten kihirdette, hogy lesz, az valósult most meg. Az Isten régóta szólt, és szól ma is. És az Úr Jézus Krisztust kijelentette úgy, mint aki valóságos emberként élt közöttünk, mint akit megfeszítettek, meghalt és feltámadott. És mindez azért, hogy az Isten terve valóra váljon.

Tehát egyfelől az evangélium tartalma fix és történelmi, másfelől az Isten Igéjén alapszik. Az Isten Igéjéből lehet felismerni, megismerni Jézus személyét. Jézus azt mondja magáról, hogy az Írások azért vannak (érti alatta az Ószövetséget), hogy felismerjétek, hogy én az vagyok, akinek mondom magam.

3. Az evangélium pedig tanúvallomás is: látták szemtanúk mindazt, ami megtörtént, és azt adták tovább, és az Egyház mindenkor tanú. Nem szemmel (láttuk az Úr Jézust), hanem az Isten Szentlelke által ismertük meg Őt annak, aki. Isten az Ő Szentlelke által egy ponton az életünkben megnyitotta a szemünket, hogy amit olvastunk, amiről hallottunk, arról megértsük, hogy ez igaz, hogy ez valóság.

Pál ezt az evangéliumot nem szégyelli. Nem szégyelli azt, amiről vallja, hogy történelmileg igaz és vallja róla azt is, hogy úgy történt meg, ahogy Isten, az egy igaz Isten elrendelte.

Nagyon érdekes ez, főleg, hogy ha figyeljük a médiát, ha figyeljük a kulturális tendenciákat. Nagyon sokan beszélnek arról ma, hogy közeledik az iszlám, hogy a bevándorlás következménye egyfajta kulturális kényszeregyüttélés le-

het majd a jövőben. Igen, azt mondják ők magukról, hogy az egy Istent ismerik, azt mondják magukról, hogy ők is az igaz Istenben hisznek, és azt mondják Jézusról, hogy élt, és hogy próféta volt. De azt nem mondják, és nem vallják, sőt elutasítják, hogy „az Írások szerint” (az Ószövetség szerint) meg kellett halnia ennek a megmentőnek és fel kellett támadnia, és azt sem vallják, hogy ez az evangélium igaz, és azt sem vallják, hogy aki Jézust ismeri, az ismerheti meg egyedül az egy igaz Istent. Pedig mi ezt az evangéliumot valljuk (fontos tudnunk, hogy miért, és hogy hogyan).

II. Rámutat egy egészen másik dologra is Pál, – nem pont itt, de eszembe jutott egy másik igehely, amikor készültem erre a prédikációra – máshol is azt mondja az evangéliumról, hogy az „Isten ereje” a hívők üdvössége számára. Ez úgyszintén az 1. Korinthusi levélben van, méghozzá az 1. fejezetben (hasonló módon, mint a Római levélben), és ott kicsit hosszabban is beszél erről Pál. Az 1. fejezet 18. versétől kezdem olvasni az igét (válogatott verseket fogok felolvasni): „Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje. (...) tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket. És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt, az Isten ereje és az Isten bölcsessége. Mert az Isten „bolondsága” bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten „erőtlenége” erősebb az emberek erejénél.” Néhány nagyon fontos tanulságot tudunk ebből levonni.

1. Az első, hogy az evangélium minden korban és kultúrában nonszensz. Ezt vessük jól a fejünkbe: minden korban és minden kultúrában nonszensz. Amikor Pál először beszélni kezdett erről, akkor is az volt. Két fő közösségnek hirdette: zsidóknak és görögöknek.

A zsidók azt mondták, hogy ez istenkáromlás. Ma úgy mondanám, hogy ki-rekesztő, hogy offenzív, hogy személyválogató, hogy diszkriminatív. Olyan szép szavai vannak a mai kultúránknak arra, hogy hogyan jellemezze az evangéliumot, mint amire nem kell figyelni. Befogják a füleiket: nem akarjuk hallani. Így csinálták régen sokan a zsidók, amikor bement Pál a zsinagógába, és hirdette ezt az evangéliumot. Azt mondták: nem akarjuk hallani. És ma is sokan vannak így az evangéliummal: nem akarják meghallani. De az evangélium – természetéből fakadóan – ilyen.

S a görögöknek bolondság. Ott van a filozófiájuk, a sok szép gondolatuk. Nekik az, hogy a földre jött egy ember, hogy a nagy Isten földi emberré vált, aztán meghalt és feltámadt, és ennek bármi haszna van ránk nézve – hogy ez legyen morális hatással az életemre, hogy újítsa meg, hogy változtasson meg, hogy a bűneimet ez eltörli – ez teljességgel képtelenség volt. És a mai felvilágosult nyugati kultúránk, amelyik azt mondja, hogy na, jó, álljon meg a menet, ez nem működhet: 2000 évvel ezelőtt meghalt egy férfi a kereszten, oké, legyen, elfogadom, történelmi tény. De hogy ez hogyan törli el a bűneimet, ez sehogy nem fog a fejembe férni, vagy, hogy ez hogyan kapcsol össze Istennel,

vagy, hogy ebből hogyan lesz örök életem, ez nem fér a fejembe. És ma nagyon sok ember azt mondja: ezzel nem tudok mit kezdeni, ez nekem bolondságnak hangzik, mert a mai európai, nyugati kultúrában, ahol mindent tudományosan bizonyítani kell, és az tűnik elfogadhatónak, amire azt mondják – a reklámban is –, hogy tudományosan bizonyított, ott az evangélium bolondság. És mi mégis itt vagyunk! Pedig ebben a kultúrában nőttünk fel, vagyis ez az evangélium mégis „*az Isten ereje*” az üdvözültek számára. Vagyis mégis embereket meggyőz arról, hogy ez igaz, az Ő Lelke által, az Ő ereje által, mert valószínű erő van benne.

De értsük meg, hogy az evangélium minden kultúrában nonszensz, és minden időben. Ettől nem kell félnünk, nem kell igazodnunk, nem kell átkölnünk, nem kell megtoldanunk, nem kell elvennünk belőle, és nem kell szégyellnünk.

2. Mit jelent az, hogy „*Isten ereje*” ez az evangélium? Gondolok-e rá így, amikor úgy döntök, hogy valamelyik ismerősömnek, családtagomnak mégis az Úr Jézus Krisztus keresztyéről fogok beszélni? Olyan sok mindenről tudunk és szeretünk beszélni, próbáljuk így közelíteni, úgy közelíteni, így tálalni, úgy tálalni, hátha valami lesz... De gondolunk arra, hogy maga az evangélium az erő? Az a történelmi tény, hogy az Úr Jézus élt, megfeszítették, meghalt és feltámadott, hogy a bűneinkért halt meg, és hogy azért támadt fel, hogy nekünk örök életünk legyen? Ez az evangélium pőrén. És azt mondja Isten: ehhez társhozom az én Szentlelkemnek az erejét, ennek a hirdetéséhez, és ezen keresztül fogok emberi életet megváltoztatni, sőt, üdvözíteni.

Mennyire bízunk az evangélium erejében? Pál apostol azt mondja, hogy ezt az evangéliumot nem szégyelli. Ami nem azt jelenti, hogy népszerű volt vele, de azt jelenti, hogy nem szégyelli, mert tudja, hogy igaz, és mert tudja azt, hogy az Isten ezen keresztül menti meg a másik embert. És ez nagyon fontos. Mert lehetünk jó társaság, lehet, hogy kellemes velünk lenni, de ha sose szólnunk az evangéliumról, mert szégyelljük, akkor el is lehet mellettünk nyugodtan kárhozni.

A keresztről szóló beszéd bolondsága az, ami életmentő erő. Ebbe kellene nekünk belekapaszkodnunk, hittel, őszintén, és magasztalni az Istent ezért az erőért, és elkérni, hogy mutassa meg, ahogyan munkálkodik ez az erő. És bátran mondani, szólni és bizonyosságot tenni róla.

Azt mondja egy helyen Jézus, hogy „*ti vagytok a világ világossága*” És miért? A világosság szükséges ahhoz, hogy élet legyen a földön. Mi vagyunk azok, akik közvetítjük az életet azáltal, hogy ami az „*Isten ereje*”, arról beszélünk. Amiről megtudtuk és megtapasztaltuk, hogy Isten azon keresztül munkálkodik a saját életünkben, arról tegyünk bizonyosságot.

III. Pál apostol mást is elmond még az evangéliumról. Azt mondja, hogy „*Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne*”. Azt jelenti ez, hogy Isten az Ő hihetetlen személyiségét az evangéliumon keresztül megmutatja nekünk. Megmutatja az igazságát, az igazságosságát, a hűségét.

Egyfelől megmutatja az igazságát abban, hogy betartja az ígéreteit. Mikor beszéltem arról, hogy az 1. Korinthusi levél 15. fejezetében az „*Írások szerint*”,

*mondja* Pál az evangéliumról, akkor arról is szó van, hogy az evangéliumban valami valóra válik, amit Isten megígért. Isten megmutatja azt, hogy az Ő ígéretei beteljesednek, megmutatja azt, hogy fontos neki az embernek a megmentése.

Nagyon sokszor a prófétai könyvekben hozzátársítja Isten az Ő igazságát az Ő szabadításához, azt mondja, úgy bánok az én népemmel, hogy megszabadítom őket, és az evangéliumban pont ez válik nyilvánvalóvá.

És Jézus ezt mondja egy helyen magáról, hogy *„én vagyok az út, az igazság és az élet”*. Ez az igazság azt is jelenti, hogy valóság. Olyan sok igazságnak mondott dolog van körülöttünk, és mindenki válassza ki magának, hogy melyik a legjobb.

Nekünk, hívőknek, egyedül Isten igazságára kellene néznünk, ami megjelent az evangéliumban, ami megjelent a kereszten. Az, hogy az ember Jézus nélkül végtelenül elveszett és nyomorult, és hogy ez változzon, azért az Istennek kellett emberré lenni, a földre jönni, és megtenni azt, amire mi képtelenek voltunk: az Istennek tetsző módon és büntetlenül élni.

Ennél még fontosabb, hogy mindazt, amit az emberiség felhalmoz: istentelenséget, bűnt, gőgöt, gyilkosságot, rombolást, szeretetlenséget és önzőséget, mindazt, amit minden közösség felhalmoz, az Úr Jézus Krisztus ott a részre álljon, és mindazért a rosszért, mindazért a bűnért, ami az emberiséget nyomja és terheli, a kereszten halált haljon, a vérét ontsa. Igen, az Isten igazsága jelenik meg az evangéliumban: egyfelől megmutatja, hogy milyen az ember, másfelől megmutatja az egyetlen kiutat, és megmutatja harmadjára azt, hogy az Isten szeretete milyen.

Pál a 18. versben – egyből azután, amit felolvastam – így folytatja: *„Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen, azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot.”* Isten az Ő haragját nyilatkoztatja ki a világ ellen, mert a világ megérdemli ezt a haragot istentelensége miatt. De az evangéliumban az igazságát nyilatkoztatja ki, és ez az, hogy meg akarja menteni a lázadó embert önmagától, a saját bűneitől és azoknak a következményétől, hogy a szent Isten gyűlöli a bűnt és haragjával bünteti meg.

IV. Végül az evangélium egyetlen lehetséges utat hagy az embernek az életre, az pedig a hitből való élet. Így vonja le Pál a konklúziót: *„Az igaz ember pedig hitből fog élni.”* Megértve az evangéliumot, néhány dolog zajlik le az emberben. 1. Rászorulok az Istenre az életem minden órájában, percében, évében, minden szakaszában, mindig rászorulok az Istenre. Ha Ő jelen van, az nekem jó. Miért? Mert magamtól bűnös és nyomorult ember vagyok, nélküle szegény, és aki az evangéliumot megértette, az megértette ezt, hogy kell az Úr Jézus Krisztus az életembe, kell a Megváltó, kell a Szabadító. 2. És aztán azt is megérti, hogy miért kell. Kell, mert bűnös vagyok, és kell, mert nem menekülhetek Isten haragjától. Kell, mert szegény vagyok, és kell, mert szentségtelen vagyok, és a szent Istennel nem lehetek közösségben, csak akkor, ha amit az Úr Jézus Krisztus tett a kereszten, igaz, csak akkor. Csak akkor, ha az evan-

géliumot hittel megragadom, csak akkor tudom rendezni a viszonyomat az Istennel, csak akkor van esélyem az örök életre, és csak akkor van esélyem a bűneimmel szembeni küzdelemre.

És így, az ilyen ember „*hitből fog élni*”. Nincsenek érdemeink az Isten előtt. Olyan sokszor úgy vagyunk Istennel, hogy én adok, és te is adsz majd, te Jóisten vagy, te meg kell, hogy áldj engem, te gondoskodni fogsz rólam, ha tényleg jó vagy, és vannak elvárásaim és számláim, és benyújtom őket. És helyette, aki az evangéliumot igazán megérti, az megtapasztalja azt, hogy azt a kegyelmet és szeretetet, amit Isten megmutatott nekem az Ő Fiában, egyáltalán nem érdemlem meg. Nem tudom, hogy Isten miért szeret, és nem tudom, hogy Isten miért irgalmaz, csak azt, hogy valamiért mégis megteszi.

Amikor az ember megérti az evangéliumot, akkor a szíve megindul rajta. Egyrésztől elkezdi szeretni Jézust, mint Megváltóját, mint Szabadítóját. Másrésztől elkezdi magasztalni az Istent, mint aki nagyszerű, és nagy dolgokat visz véghez. Harmadrésztől meggyűlöli a bűneit, szabadulni akar tőlük, megvallja őket, igyekszik elhagyni őket. És negyedrésztől nem szégyelli az evangéliumot, nem szégyelli megvallani azt, ami az ő életét is megmentette, hanem bátran bizonyosságot tesz róla.

Kérdéseim ma egyszerűek. Szereted-e Jézust? És szégyelled-e az evangéliumot? Csak ez a kettő.

### ***Imádkozzunk!***

Mennyei Édesatyánk, köszönjük a te hirdettetett evangéliumodat.

Most hadd adjunk hálát mindazokért, akiken keresztül szóltál hozzánk. Hadd adjunk hálát azokért a hívő testvérekért, akiken keresztül sokan gyermekkorunktól kezdve hallottuk a bátor bizonyágtételt, hadd adjunk hálát azokért a gyülekezetekért, ahol évtizedek óta, esetleg évszázadok óta szól az evangélium, a kereszt igazi üzenete. Hadd áldjunk és hadd magasztaljunk téged minden kitartó szolgáló keresztyén testvérért, aki nem hígította föl, aki nem kuráltotta meg, hanem igaz módon beszélt az evangéliumról.

Köszönjük azt, hogy te ehhez a te Szentlelked erejét adod, és tudhatjuk ma is, hogy adni akarod és adni fogod, valahányszor ez hirdettetik őszintén és szívből.

És könyörgünk azért, hogy adj ébredést, Urunk, ebben az országban, ebben a városban, ebben az egyházban, ebben a gyülekezetben, hogy sokan merjenek bizonyosságot tenni rólad, és hogy sokak számára ne legyen tovább botránkozás vagy bolondság az evangélium, hanem helyette üdvösséget adó, éltető erő. Urunk, meghajlunk előtted, és tudjuk jól, hogy a te kezéd és a te Lelked munkája nélkül tehetetlenek vagyunk. De, Uram, te cselekszel, és te megdicsőíted a nevedet, ezért könyörgünk, hogy szánd meg ezt a népet, és a sok istentelenségét, szánd meg a sok lázadását, és szólítsd magadhoz.

Könyörgünk, hogy hadd lehessünk ebben engedelmes eszközeid, ki-ki a maga helyén. Kérünk azért, hogy készíts el beszélgetéseket, lehetőségeket, hogy bátorítsd a szívünket. És hogy adj hitet, hogy jobban bízunk abban, hogy a te

## ISTEN ÜDVÖZÍTŐ EREJE

---

evangéliumodban elegendő erő van az élet megújítására. Ó, olyan könnyen átverjük magunkat, és azt mondjuk, hogy mi nem szégyelljük, és közben nem keressük az alkalmát, hogy megosszuk. Ó, Uram, olyan könnyen visszavonulunk, és inkább nem beszélünk. Taníts minket bátor bizonyágtételre, hogy részünk lehessen az életmentő szolgálatban is.

És köszönjük neked az Úr Jézus Krisztust. Köszönjük, hogy Őt elküldted a földre, hogy elküldted közénk, hogy elküldted értünk. Hadd könyörögjek azért, hogy hadd tudjuk Őt szívből szeretni, hadd tudjuk Őt imádni azért, amit értünk tett.

És könyörgünk azért, hogy gyászolóinkat, szenvedőinket te gyógyítsd, te vigasztald. Neked van hatalmad rá.

Könyörgünk, hogy gyülekezetünket te építsd, hogy te tedd egységessé, hogy egy Lélekben, egy akarattal tudjunk szolgálni neked. És könyörgünk azért is, hogy hívj el még sokakat a szolgálatba, hogy legyenek hívő lelkészek, hívő presbiterek és gyülekezeti tagok, akik merik és vállalják az evangélium hirdetését.

És ó, Uram, mindenekfelett legyen tied a dicsőség mindazért, amit véghez viszel és véghez akarsz vinni. Adj nekünk alázatot, és taníts minket gyönyörködni a te akaratodban.

Az Úr Jézus Krisztus nevében hallgasd meg a könyörgésünket!

Ámen.

### 464. dicséret

1. Jöjj, királyom, Jézusom! Szívem, íme, megnyitom.  
A gonosztól óvj te meg, Meg ne rontson engemet.
2. Véreddel, mely el-kifolyt, Mosd le rólam, ami folt;  
Élet útját megmutasd, Én meg nem találom azt.
3. Gyógyítsd meg sok nyavalyám, Enyhíts szívem bánatán;  
Kétség, gond ha gyötrenék, Biztasd nádszál hitemet.
4. Van hatalmad rá, tudom, Míveld, édes Jézusom:  
Hit, remény és szeretet Töltse be a szívemet.
5. A keresztet te adod, Adj hozzá alázatot:  
Hordjam olyan csendesen, Mint egykor te, Mesterem.
6. Majd ha véget ér a harc S megpihentetni akarsz:  
Megragadom jobbodat, S mennyországod béfogad.